

Disney · PIXAR
СТВХІІ

EGMONT

Вогняні елементи Жарина й Палило Кодини лишили свій рідний Вогнекрай і подалися в подорож через море, до далекого Стихієва. Незабаром мала з'явитися на світ їхня дитина, і вони раділи, що на них чекає нове життя.

Коли Жарина й Палило зійшли з корабля, їх підхопило гамірне й метушливе місто. Хмарочоси там здіймалися до неба, земляні, водяні та повітряні мешканці снували туди-сюди. Стихіїв був геть не схожий на Вогнекрай.

Жарина й Палило одразу почали шукати житло. Проте власники всіх помешкань, де здавалися квартири, боязко зачиняли двері, щойно бачили вогонь.

Підвечір втомлене подружжя зрештою натрапило на стару й занедбану будівлю, яку виставили на продаж. У Палила радісно зблиснули очі: він уже придумав, як перетворить її на затишний і теплий дім.

...Невдовзі у них народилася донечка Теплинка. Жарина й Палило не могли нею натішитися. Одного дня вони показали їй священний вогник, який привезли з собою аж із Вогпскраю.

– Цей блакитний вогник – серце наших традицій, – промовив Палило. – Він дає сил, щоб завжди палати.

Палило працював не покладаючи рук і незабаром зміг відкрити сімейну крамницю «Домашнє вогнище».

– Колись, Теплинко, вона стане твоєю! – говорив він. – Тоді, коли ти будеш готова до цього.

До Стихієва прибувало усе більше й більше вогняних мешканців. Район, де вони оселялися, почали називати Ватрівкою. Крамниця «Домашнє вогнище» стала дуже популярним місцем збору вогняної спільноти.

Маленька Теплінка працювала там поруч із Палилом. Вона продавала згорішки і чудернацькі льодяники, які виплавляла сама, адже мала хист до скульптури.

З часом Палило постарішав й ослаб. Теплінка хотіла, щоб він уже пішов на пенсію, тому старалася довести, що дасть раду з крамницею самотужки.

Але була проблема:
її запальний характер.
Якщо траплялися
непрості покупці,
вона вибухала.

– Не закипай так, –
радив тато. – Зупинись,
подихай – і знайдеш
вихід. Коли навчишся
не розпикатись і не зриватись –
тоді я їй передам тобі крамницю.

А Жарина мала свою справу до душі – вона допомагала
елементам віднайти своє кохання, бо відчувала навіть
пайтонний аромат любові й уміла визначати сумісність
пар. Але від її власної доньки коханням ніколи навіть
не віяло. Жарину це неабияк засмучувало.

Якось земляний хлопчик Ґрунтик подарував Теплинці квітку. Та щойно Теплінка торкнулася цієї квітки, як вона перетворилася на суцільний попіл.

– Даруй, землику, але стихії не змішують, – мовила Теплінка і помчала доставляти замовлення по Ватрівці. Вона рідко виїздила за межі Ватрівки, бо вважала, що інші райони Стихієва не розраховані на вогнелюд.

Теплінка швидко розвезла замовлення і на всіх парах полетіла додому. Вона раділа, адже нарешті побила татів рекорд з доставки. Палила це так сильно вразило, що він запропонував доньці самій провести гарячий розпродаж.

– Якщо за день не закипиш і не вибухнеш, передам тобі нашу сімейну справу, – усміхнувся Палило.

– Тату, я не підведу тебе! – пообіцяла Теплінка.

І ось той день гарячого розпродажу настав. Теплинка намагалася тримати норів у руках і бути спокійною, як свічка. Але що далі розпродаж ставав гарячішим, то все більше вона розсікалася. Довкола купчилися покупці, навперебій запитували про щось і галасували.

В якийсь момент у Теплинки увірвався терпець. Вона побігла у підвал і спробувала приборкати там свій гнів. Та не змогла – і вибухнула! Цей вибух пошкодив трубу водогону – і з неї ринула вода. У підвалі почався потоп.

Теплинка хутко розплавила пробиту трубу і шматком розплавленого металу заклеїла пробоїну.

Зненацька з потоку виринув дивний водяний елемент, Плин Плавунець. Він шукав витік води в каналізації, і його затягло у водостік, а через дірку в трубі – у підвал. Плин виявився міським інспектором і помітив у Коменів ряд порушень. Він так засмутився, що аж заривав: адже всі знають – у водяних очі завжди на мокрому місці.

– Спершу мене засмоктало в трубу. А тепер я ще й мушу скласти звіт, через який вашу крамницю точно закриють. От лишенько, це вже занадто для мене!

– Закриють?! – спалахнула Теплинка. – Ні!

– Не гарячкуй так! – хлюпнув Плин. – Мені шкода, але я маю віднести звіт у мерію. – І вислизнув через вікно.

– Ану стій! – метнулася Теплинка вслід.

Вона побігла до метро і заскочила у вагон, що прямував до центру Стихієва, намагаючись вихопити звіт у Плина...

...Але той тікав від неї, немов вода крізь пальці.

Так вони дісталися до мерії. Теплинка схопила пляшку олії з ятки вуличного торговця, вилила її перед входом і здійняла стіну вогню. Вона сподівалася, що це зупинить Плина. Але той зіслизнув у водостік, оминув її полум'я, виринув біля входу в мерію і зайшов туди.

– Послухай! Ти геть нічого не знаєш! – у відчаї гукнула йому Теплинка крізь двері. – Тато вимріяв ту крамницю, і не витримає, коли довідається, що через мене її хтось закриє. І він ніколи вже мені її не довірить.

Щирість Теплинки зворушила Плипа.

– Одразу цього сказати не могла? – відчинивши двері, спитав він. – Я б розірвав той звіт. Але тепер уже відіслав його у відділ обробки. А давай ти зайдеш і сама їм усе це поясниш! – І Плин повів Теплинку до пана Папоротного.

Теплинка підбігла до нього та міцно обійняла. А коли вони поцілувалися – крамницю залило світло.

– Ну а що я казала! – вигукнула Жарина. – Мій нюх не помиляється. Це справжня любов. Чиста, як полум'я!

